

LÆSEPRØVE Hårdt Fedt Hårdt

Lise Kissmeyer

Hårdt Fedt Hårdt 1.G

Tre vilde år med gym og sport

En ungdomsserie i tre bind

INDHOLD

INDLEDNING	FØRSTE SKOLEDAG
KAPITEL 1	AUGUST og EN NY FLOK DUMME DYR
KAPITEL 2	SEPTEMBER og SÅ KØRER DET
KAPITEL 3	OKTOBER og SØM TRÆKKES UD
KAPITEL 4	EFTERÅR og BRUG FOR ET GREAK
KAPITEL 5	NOVEMBER og UDFORDRINGER
KAPITEL 6	DECEMBER og KURER PÅ TRÅDEN
KAPITEL 7	FØR JUL og PARTY-PARTY GALLA
KAPITEL 8	NYTÅR og DRØMME
KAPITEL 9	JANUAR og OP PÅ HESTEN IGEN
KAPITEL 10	FEBRUAR og TID TIL AT MARKERE SIG
KAPITEL 11	MARTS og TÆTTERE PÅ HINANDEN
KAPITEL 12	APRIL og DET SNERPER TIL
KAPITEL 13	MAJ og SKOLEN IND I KAMPEN
KAPITEL 14	JUNI og EKSAMENS SVED
AFSLUTNING	SIDSTE SKOLEDAG

ET SMUGKIG UD I FREMTIDEN

Udpluk af begivenheder hentet fra en særlig junidag med solstrejf, studenterhuer og saglig sprut - TRE år ude i fremtiden ☺

EMILIE kigger på den pyntede vogn, og hun ser alle de kendte klasse-hoveder se helt vildt fremmede og mærkelige ud med deres nye hovedbeklædning. Med hvide huer, hektiske kinder og alkoholbedøvede øjne, der sejler lykkeligt rundt.

Alle elsker alle. Alle er klar til at feste. Alle har et sug i maven. Hvor fanden skal de nu hen i livet? Det var så dejlig nemt at have tre år oppe i sportstossernes særlige klasse under loftsbjælkerne. Det var så nemt at hive fat i det slidte gelaender og arbejde sig opad og ind i fællesskabets hule under himlen.

Fuck, hvor kan man komme til at elske dem alle sammen - ikke kun de andre tre specielle i deres firebande. Men også de andre talenter lidt mere stille og de lidt mere skæve. Dem, der har siddet og gemt sig nede i hjørnet. De er lige nu her i den gyngende vogn en lykkelig og livsglad klump væsener, der lige præcis i dag glemmer alt om fortid, fremtid og forskelle - de skal ikke engang jagte lykken. Lykken er lige her, og 'they are in this together' - som de har været det de sidste tre år.

Det kan godt være, hun har ligget gemt væk i et bassin med klorvand meget af tiden, men hun har aldrig før været så intenst til stede i dette lille liv, hvor hun er blevet slynget rundt i op- og nedture.

Pyh ha. Hun kommer til at sukke og smile på én gang. Nu dytter chaufføren. Ud i verden kører de, mens de skriger og jubler totalt hysterisk og overgearet. Skidt pyt.

Havde **JONATHAN** vidst, hvad der kom til at ske - hvordan the happy end blev både lykkelig og noget lort - så havde han måske gjort noget anderledes? Han står lidt fortabt i deres store have.

Det ligner en dårlig instrueret ungdomsfilm. Fordrukne, unge mennesker overalt. Nogle af drengene har fundet en af hans fodbolde. Den flyver faretruende rundt mellem jordbær dryppende af chokolade, ikke så hvide studenterhuer længere og elegante champagneglas. Hans bestyrtede forældre står med nervøse ansigtstrækninger ovre i hjørnet og prøver at smile. Det går ikke så godt. Lydniveauet er sindssygt. Alt er ligesom skørt og scenisk.

Han sparker til bolden, der kommer hoppende i hans retning. Som altid rammer han den lækkert, resolut og rent. Eventyrligt. Ja, det kunne have været et eventyr. Han ryster på hovedet, og krøllerne danser med rundt.

Hans øjne leder efter hans yndlingsobjekt. Der er hun. Smuk som et stjernesud og næsten lige så langt væk ude i galakserne. Tænk, at det skulle ende sådan?!

CLARA smiler. Hun kan stadig ikke helt forstå det. Hun tager huen af og kigger på den. Så hvid og så latterlig på en måde - men samtidig også stor og historisk. Tænk, hvad hun har måttet lide for at få den sat på sit lyse hoved!

Tænk, hvis man kunne regne tilbage og se på alt det sved og alle de tårer, der er blevet sendt efter den. Eller det vil sige. Ikke rigtige tårer. Mest af alt en masse indre turbulens og tunghed. Heldigvis blandet op med den flyvende

lethed over hækkene - og så selvfølgelig medaljen over dem alle hængt om halsen.

Slutningen kunne hun ikke selv have forudsagt. Som i overhovedet ikke. Dén havde hun ikke set komme. Livsregler som hun bøjede hele vejen rundt. Drømme som hun ikke havde turdet drømme, der blev til virkelighed. Den drejning skæbnen har taget her i det sidste sving er skør og vanvittig - men virkelig god. Det er hun sikker på. Eller næsten sikker.

Hun har koblet sig sammen med en sprudlende og uforudsigelig joker af en mandsperson. Men skidt pyt. Hun har mod på det. Også selvom det kan blive hårdt og tungt. Hende, der ellers hader at have for meget vægt med i bagagen. Hun er klar til at tage selv det sure slæb. Så fedt ikke at være her helt alene.

MADS rækker ud og roder rundt i hendes store manke. Hvordan kan man have så meget hår? Hans sorte, asiatiske variant af en frisure står kort og godt og stikker lige op. Huen har han fravalgt. Den er ikke noget for ham og pisse dyr.

Han sniger sig til at se på hendes profil. Hvordan kan der være så dejligt et menneske så tæt på? Tæt, tæt på. Nærmest inderst inde.

Hvor har han været på afveje. Han har kæmpet sig igennem så mange dueller og troet, at alt blev godt, hvis han vandt og stod øverst på skamlen. Han har slået indædt til så mange fjerbolde og hele tiden kigget opad og fremad. Han ser det nu. Hvor er han blevet lokket af alle slags glimmer og bart maveskind.

Men hvordan fanden finder man ud af, hvad der bare glimter uden indhold - og hvad der er livets guld? Det svar har han ledt længe efter.

Men når han kigger tilbage på alle de nederlag og alle de bumpede veje, han har tumlet nedad i løbet af de sidste tre år, så er der én ting, der er sikkert.

Han har i hvert fald prøvet og prøvet. Han er sgu da også blevet klogere. Selvom det er svært for fødte vindere at blive tabere. At lære at stå tilbage. Det er faktisk en genial, livsvigtig og meget nyttig kunst at kunne mestre. Nu hiver han lidt i hendes krøller. Og nu griner hun højt og vender sig mod ham. Der er kun få, varme millimeter imellem dem. 'What's not to like'?

VIVA vinker. Dammm, nu er de øjne utætte igen. Hun blinker desperat de tårelignende genstande væk og sender verdens største smil mod vognen og dens indhold. Et overdådigt smil til verdens bedste klasse.

Som garvet lærer har hun sendt alt for mange klasser afsted i samme pjattede, pyntede vogn fyldt op med samme over kåde stemning. Men 3.X og firebanden! Der kommer aldrig til at blive nogen, der stikker dem. De tre vilde år med gym og sport; tilsat de udvalgte fire unge skæbner, som nu bor i hende på en særlig reserveret plads dybt inde. Der bliver de, også selvom de kører af sted nu ud i verden.

Hold nu kæft hvor vanvittigt, hvad der er sket på de tusinde dage. Kan man kalde dem magiske? Argh, det er nok for meget at sige. Der har godt nok også været mange af de kedelige og de trælse dage.

Men her og nu, hvor vognen svinger ud fra hendes indkørsel og ligesom tegner en sidste streg, der afslutter regnskabet - så er der simpelthen og skråsikkert scoret 12 på livets karakterskala for 3.X.

Hun vil gerne gøre det hele om igen og gøre akkurat det samme, hvis hun fik lov. Hun lader tårerne løbe frit nu. Der er ingen vidner. Vognen er væk; på vej til det sidste stop og den store fest. -Men nu kommer der også et lille, listigt smil frem.

Hun glæder sig faktisk til at skulle skrive alle historierne sammen. Det bliver jo lidt som at være der igen. Men hvordan det kan ende sådan her? Det har hun aldrig i sin vildeste fantasi kunnet forudsige.

Det er sgu en god historie! Eller en masse gode historier blandet sammen i en uhyrlig cocktail.

Velbekomme og god fornøjelse!

LÆSEPRØVE

KAPITEL 9

JANUAR & OP PÅ HESTEN IGEN

”

SVAR PÅ DE STORE SPØRGSMÅL

'Here we go again'. Trapperne op til øverste etage og det lavloftede 333 er lidt hårde i dag. Det er nok al den marcipan og nougat, der bare ville spises. Jeg tager mig selv i at være træet og ikke helt klar til at starte igen.

Men så træder jeg ind i lokalet og ser alle de skønne unge, der sludrer og pludrer og meget tydeligt er glade for at komme i skole og se hinanden igen. Måske nok mest det sidste og ikke så meget det første.

Jeg forstår dem godt. Nu kører bussen igen, og der er stakke af rapporter, PowerPoint oplæg, analyser og matematiske ligninger forude. Men det andet halvår går altid meget stærkere, for pludselig kommer foråret, festerne, læseferien, eksamen og så vupti, så er det skoleår gået.

"Hej Venner," prøver jeg lidt kækt, og jeg får en masse "Hej Frøken Skrap" tilbage. Jeg ved ikke, hvorfor de kalder mig det? Jeg satser på, at det er for sjov, og det er fordi, at de ok kan li' mig.

"Har I haft en skøn ferie, og er I klar til anden halvleg?" De tumler på plads og åbner computerne, og så er vi vitterlig i gang. Men

jeg orker ikke at kaste mig lige over analysen af den danske klassiker, som ligger og truer for snuden af os. Jeg finder på noget sjovere: "Hvad venter forude. Hvordan bliver jeres næste halve år?"

Det fede er, at de kommer med så mange forskellige bud, og de gider at dele. De er så gode til at stille sig op og stå frem. Der er ingen, der gemmer sig. Det er helt klart fordi, de er en sportsklasse, for de er klart bedre til at turde melde ud og skille sig ud end mine andre klasser.

"Det bliver hårdt," er topscoren af kommentarer.

"... med både masser af træning og så den store tværgående opgave og så en eksamen, der virkelig tæller" uddyber de i flere varianter.

"Vi skal på træningslejr i to uger", er der én, der kan melde. Det bliver rigtigt nok en presbold.

"Jeg har flyttet klub og skal til at køre i bus en time hver vej til træning," melder en anden. Det er en endnu større presbold. Tænk, at de kan - og vil - og gør det.

Men så må vi til det. Analysen, og vi er mange, der er glade, da timen er slut. Vi har møde i fire-banden lige bagefter i en ekstraordinær mandagsudgave for at samle op på jul og nytår. Jeg kan mærke, at nu er det fedt at være tilbage igen.

Jeg har droppet kagen i dag ovenpå al julesmovsen. Protester fra drengene, men jeg lægger mærke til, at Clara for engang skyld spiser løs af de sprøde vindruer, jeg har med. Det stikker lidt til min bekymring. Hendes forældre har kontaktet mig i juleferien. De er også urolige men ved ikke helt, hvad de skal gøre. For hun må ikke tabe sig mere. De vil tage fat i klubben og høre, hvad deres erfaringer er.

Men når jeg ser på søde, kloge og fornuftige Clara, der sidder der glad mellem de andre, så giver det ikke mening, hvorfor hun ikke bare kan spise som alle andre. Men sådan er det jo med den forstyrrelse. Det giver ikke altid mening.

Der er mange af pigerne i de andre klasser, som jeg også kan have mistænkt for både det ene og det andet med at over- eller underspise. Men jeg har aldrig selv haft en elev, hvor jeg har taget det ansvar at gøre noget. Jeg har sådan en respekt for det. For tænk, hvis man kommer til at sige noget forkert? Tænk, hvis man kommer til at ødelægge mere, end man gavner?

Jeg hader min berøringsangst. Men det er jo ikke for sjov. Lige her er der ikke plads til bare at 'prøve noget af'. Men faren er, hvis alle har det sådan, og der ikke bliver grebet fat i tingene, hvis hun har et spise-problem, og det udvikler sig.

"Må vi se svarene," spørger de fire nærmest i kor. Spændte på at se, hvad de andre har skrevet i 'nytårsudfordringen'. Jeg hiver det håndskrevne skema frem. Skønt med et analogt stykke papir, hvor der også er lidt fedtpletter fra noget julekonfekt, er jeg bange for.

"

FIREBANDENS SVAR:

GODT LI':

Emilie	Ro
Clara	Venskab
Mads	Frihed
Jonathan	Mål

IKKE LI':

Emilie	Pinlig tavshed
Clara	Overvågning
Mads	Pengemangel
Jonathan	Dårlige holdspillere

GJORT GODT:

Emilie	Nye venskaber
Clara	Komme tilbage
Mads	Festet
Jonathan	Fået kontrakt

BEDSTE OPLEVELSE:

Emilie	Gallaen
Clara	Kval U-VM
Mads	Sige fra
Jonathan	Fire-banden

HÅBE NYE ÅR:

Emilie	Vinde - også Helena
Clara	Mille med til U-VM
Mads	Tilbage og vinde igen
Jonathan	Score flere mål

"Ha! ... se lige der... aj, hvor sjovt... Ha! ... hvorfor skrev du det... cool... skørt..."
Reaktionerne vælter ud og blander sig med skønskriften.

"Vil I ikke lige kommentere?" spørger jeg "Bare det, der falder jeg ind. Om det er jeres eget eller de andres. Hvad tænker I?"

Clara bryder straks ind: "OK, jeg kommer lige til at tænke på noget helt andet. Min yndlingsbog, da jeg var barn, var en bog 'Louise' om en skøn lille pige, der boede på Hotel Plaza i New York med en barnepige, fordi hendes mor rejste verden rundt og var meget rig og smart. Louise drøede rundt og lavede ballade alle steder på hotellet og fortæller om det på den sjoveste måde. Men så er der pludselig en linje, der står helt for sig selv: >> Hvad jeg godt kan li'? Græs! <<

"Hvor sjovt, du siger det, griner jeg. "Det er lige præcis den børnebog, jeg har det fra. Elsker bare alt det, der bliver fortalt med det svar. Nå, men fortæl om det, I godt kan li'? Hvad er jeres græs?"

Mads starter. "Jeg synes, det er interessant, hvor mange af svarene, der handler om sport, og hvor mange, der handler om livet generelt."

"Mmmmmmm," De andre mumler, og jeg kan mærke, at tankerne roterer godt rundt i knoppen på dem.

"Ja," siger Clara på sin stille og eftertænksomme måde: "Det er også sjovt at se, hvor mange punkter, der drejer sig om venner, venskaber og andre mennesker."

"Mmmmmmm," Det satte gang i flere grublerier.

"Og Jonathan skal bare ha' en masse mål, så bliver han glad," siger Mads og dasker til Jonathan.

"Det er jo ikke alle, der er så hellige og smarte, at de snakker om frihed og at sige fra," lyder det ret så hånligt retur. Men Mads ignorerer det bare. Og fortsætter: "Men jeg bliver faktisk rigtig glad for at læse, at vores fire-bande betyder noget for dig." Han får sagt det rigtig pænt, og den kan Jonathan ikke helt parere.

Clara er lige ved at sige noget men lader være. Men Emilie kigger rundt og siger: "Aj, jeg ku' også godt ha' skrevet fire-banden på." Så bliver hun nærmest genert og siger ikke mere men rødmer sødt under det store hår, der er sat op i en lodret top i dag.

"Er der noget, der overrasker jer?" prøver jeg så.

"Ja, jeg spekulerer på, hvad der ligger i ordet 'overvågning' fra dig, Clara," spørger Jonathan for engang skyld helt direkte og uden at lave sjov.

Ups. Den er hun ikke forberedt på. Hun ser helt forfjamsket ud. Skal jeg bryde ind og hjælpe hende? Åh, jeg bliver i tvivl. Men jeg lader være. Er selv lidt spændt på hendes svar.

"Orhhhh, det er bare det der med, at der er så mange, der følger med i, hvad vi laver, og hvad vi gør – og ikke kun på banen. Det synes jeg er irriterende. At andre skal blande sig, og at du ikke bare kan gøre tingene på din egen måde."

Respekt. Den klarede hun faktisk rigtig godt, for jeg har en ide om, hvad der også gemmer sig bag det svar, som handler om overvågning over kalorierne.

"Nå, men til sidst, venner. Fremtiden – hvad håber I kommer til at ske? Er det realistiske drømme – eller vilde håb, I har?"

"De er sgu meget realistiske," griner Jonathan. "Jeg kommer helt sikkert til at score flere mål." Han er tilbage med sin vanlige kække tone. "Men det bliver nok lidt sværere for Mads-festaben at komme til at vinde igen, efter han er hoppet helt bagom dansen og danser i stedet for at træne," griner han igen. Den her gang bliver Mads synligt irriteret. "Hvis der er nogen, der er en festabe, så er det sgu dig. Og jeg drikker mig i det mindste ikke i hegnet, og jeg er på vej tilbage efter min skade, Jeg har allerede fået løbet og spillet hele sidste uge, og det går rigtig godt. Bare vent at se," siger han mere fremme i skoene, end den forsigtige tilbageholdne stil, han plejer at komme med.

"Ja, vi to piger har budt ind med noget rigtig pige-noget," supplerer Clara. "Vi er som en parodi på søde piger. Vi vil bare høre dem, der er tættest på os med, så er vi glade."

Emilie kigger på hende og nikker. Respekt for den analyse - siger hendes kropssprog. "Ja, det er da lidt pudsigt," siger hun og griner over mod Mads.

"Men gode venner er jo vores guld," siger hun ualmindelig rørstrømsk. Men ret så sødt. Hun får et stort smil retur fra Mads og et lidt mindre fra Clara, og Jonathan kigger bare tænksomt ud i luften. Vi slutter med temperaturen på glæden:

>> Clara 8 / Emilie 8 / Mads 7 / Jonathan 7 <<

"

KAPITEL 11

MARTS & TÆTTERE PÅ HINANDEN

"Din mor er her altså ikke. Så kom lige ind i kampen og kom videre."

Det lyder så hårdt. Det er hårdt. Det er ondt. Det er helt urimeligt. **CLARA** mærker tårerne presse sig på. Hvor pinligt. Den glæde skal han ikke have oveni alt det andet, når hun at tænke og bider sig hårdt i kinden og klemmer begge hænder hårdt om træningstrøjen.

Hun står bare der og står. Foran hende er seniorlandsholdets træner Anders Bjørn. Stedet er Oslo, og historien forud har også været op ad bakke. Det er kun tre uger siden, at selvsamme Anders Bjørn havde ringet til hende: "Clara, vi skal til Norge til Nordisk træf med hold fra Norge, Sverige og Danmark, og vi har lige fået et afbud fra Lisbeth; du ved hende der plejer at løbe 400 meter og 800 meter. Kunne du tænke dig at komme med i stedet? Jeg hører, at du skal med til U20-VM næste sæson, og så kunne det samtidig være en god chance for dig for at få lidt international rutine, selvom der jo ikke er 400 meter hæk indendørs. Men du kan løbe 400 og 800 meteren."

Stilhed...

"Joooo, jaaaa, det lyder da spændende," fik hun fremstammet. Den her havde hun ikke lige set komme. Seniorlandsholdet! Hun kender jo ikke nogen af dem, udover hun har mødt dem kort nogle gange ude på banen til de få seniorstævner, hun har deltaget i. Hun har bare aldrig snakket med nogen af dem. Men sådan en chance må hun selvfølgelig sige ja til. Men hvad mon Alexander vil sige?

Som om Anders Bjørn kunne læse hendes tanker, sagde han: "Jeg har snakket med Alexander, og han synes, det er en fin ide, og det passer fint ind i dine træningsplaner op mod U20-VM."

"Skal Alexander også med?" spurgte hun med håb i stemmen. Anders Bjørn grinede. "Nej, du må nøjes med mig."

Ok, så var det jo endnu sværere at sige, at så turde hun ikke tage med. Hun kunne jo ikke sige, at hun var bange for at tage af sted alene, og uden at hun kendte nogen på holdet overhovedet. Det var bare for barnligt og uambitiøst.

"Det lyder da spændende," fik hun endelig svaret efter alt for lang tid og med en stemme, der absolut ikke lød som om, at hun syntes, det var spændende.

"Fedt. Det er jeg glad for at høre. Jeg ringer lige til en af dine forældre også. For du er jo mindreårig," grinede han. "Det er helt fint", sagde hun og skyndte sig at lægge på, som om telefonen var skoldhed.

Det var som om, at den dårlige start havde inficeret turen med dårlige vibes. Det skulle være en spændende, sjov og vild chance. Men der var ingen af de følelser indeni. Hverken op til eller

undervejs. Nervøsiteten var vokset dag fra dag. Det var for pinligt at sige det til Alexander. Men Mille fik lov at høre på alle spekulationerne igen og igen.

"Hvad nu hvis de ikke snakker med mig? Hvem skal jeg sove med? Hvad nu hvis de skal ud og drikke og feste? Hvad nu hvis jeg er den allerdårligste og ødelægger det for holdet?"

Listen var nærmest endeløs. Mille sagde bare det samme igen og igen: "Det skal nok gå og tag nu i stedet for at glæde dig." Det hjalp ikke ret meget. Og det satte sig i maven. Den snørede sig sammen, og nu var det ikke engang løgn, når hun sagde til mor, at hun ikke kunne spise noget. Hun kunne hverken spise eller sove.

Og så blev det dagen! En fredag morgen stod hun der foran klubhuset og ventede på at blive samlet op med en stor taske med tøj, sko, madpakke (en stor en fra mor) og stærke smerter i maven. Tyndere og mere gennemsigtigt end nogensinde. Der kom et par andre og ventede sammen med hende. De hilste pænt. Det var ikke det. Men de sludrede, snakkede og hyggede sig med hinanden. Hun stod der helt tavs og vred på sig selv indvendig. Hvorfor havde hun dog sagt ja?

Bussen kom, og hun kunne kravle ind på en af de bagerste sæder og stille tasken på sædet ved siden af, så ingen kunne komme og sætte sig der. Musik i ørerne og så bare lade som om hun sov. Der var meget langt til Oslo. De var heldigvis fire piger – eller kvinder skulle det vel hedde – der skulle sove sammen. Så ville der forhåbentlig ikke være nogen, der opdagede, at hun ikke sagde noget. Hun smilede alt, hvad hun kunne, og grinte lidt med, så de ikke kunne se eller mærke, at hendes indre var i brand.

For engang skyld ville hun gerne spise sin madpakke. Hun var svimmel og ør af sult. Det gik jo ikke. Men da hun tog en bid, voksede den i munden og var umulig at sluge. Hun tjekkede lige om nogen kiggede, og så måtte hun spytte den ud igen. Hvor ulækkert. Og nu var det helt umuligt at spise resten.

I løbet af natten voksede desperationen. 'Kom nu sov'. 'Hold nu op at gøre ondt mave'. Hun vidste snart ikke, hvad der var værst, mens den ene time gik efter den anden, uden øjnene eller tanker ville lukke ned. 'Bare jeg ikke holder de andre vågne', tænkte hun samtidig og turde ikke vende sig.

Til sidst stod hun op og fandt en banan på natbordet ved kasteren Annettes seng. Hun var ligeglad med, at det ikke var hendes. Hun måtte bare have noget i maven. Annette var helt klart også en af de søde. Hun ville sikkert forstå. Ved fem-tiden faldt hun endelig i søvn og havde de væmmeligste stressdrømme, hvor hun blev ved med at glemme sko eller nummer eller bukser til starten, og alle stod og råbte på hende.

Hun var nærmest endnu mere udmattet, da de blev vækket klokken 8. Morgenmaden var kedeligt hvidt toastbrød, osteskiver med tør kant og billig marmelade i en stor plastik dunk. Hun kan simpelthen ikke spise hvidt brød. Men hun prøvede og fik en halv skive ned. Og så af sted til stadion.

Opvarmningen gik fint, og hun følte sig ok inden starten. Maven var i ro. 'Jeg kan det her. Det er det her, jeg kan,' sagde hun til sig selv igen og igen. Gjorde sig klar i blokken. Mærkede adrenalinen pumpe på den gode måde. Fik den der følelse af: 'At nu skulle hun vise dem'!

Hun fløj ud af blokken. Perfekt start. Perfekt rytme. Hun var godt med i den første kurve, hun åd sig ind på de førende i anden kurve, hun nåede op på siden af den førende morder i den tredje kurve, men så var det som om, at nogen tog batteriet ud af hende.

Det svimlede for hende. Hun kunne ikke mærke sine ben, og hun kunne ikke se linjerne foran sig, og pludselig mærkede hun, at hun kom til at svinge ind på nabobanen. Hun måtte fægte med armene for at finde balancen igen og fik så sat blikket fast på målet og kom på en måde hele vejen frem og drattede sammen. Som den sidste. Og så var det ham fucking Anders Bjørn kom over til hende. Mens hun lå der på banen, med tårer pibende frem, og øjne der rullede rundt.

"Din mor er her altså ikke. Så kom lige ind i kampen og kom videre."

Han er synligt irriteret over, at hun både har tabt – og ikke mindst at hun skal ligge der og flæbe som en junior... som hun jo også er. Og hvis han ville spørge til hende, kunne hun fortælle ham, at hendes mave smertede, og hendes energidepoter var tomme - som i totalt udkogte.

Men han spørger ikke om noget. Går bare sin vej igen, mens han bander højlydt for sig selv. Et par søde piger fra holdet kommer over til hende og hjælper hende op. "Er du ok?" spørger de bekymret, og det får bare endnu flere tårer til at pible frem. Så pinligt og så junioragtigt. Hun prøver at nikke og få dem væk. "Jeg har bare haft lidt maveproblemer," får hun sagt, og den køber de og vender tilbage til deres opvarmning.

Hun skal løbe 800-meteren om et par timer. De kunne lige så godt bede hende om at svømme retur til Danmark. Hun kigger efter Anders Bjørn. Han har travlt med næste løb. 'Hvad skal jeg gøre? Hvordan finder jeg mad? Hvordan får jeg fokuseret? Hvordan får jeg maven til at holde sig i ro?'

Hun har ikke svar på et eneste af de spørgsmål. Hun lister ud i omklædningsrummet. Leder desperat efter madpakken fra i går. Der må være noget, hun kan spise. Hun leder forgæves, og det slår hende pludselig, at madpakken ligger tilbage på hotellet. For helvede!

Hun kigger sig omkring. Er der mon flere løse bananer? Negativ. Så ser hun Annettes taske står åben, og der ligger en stor plade af den skønne norske Freja Firklover chokolade. Det er virkelig ikke fair overfor Annette. Først bananen, og nu ryger hendes chokolade også.

Den gang Clara stadig spiste slik, var Freja Firklover det bedste, hun vidste. Men hun har ikke rørt chokolade i mere end et år nu. Men nu er det alt eller intet. Hun tænker på hendes stakkels mave, der må være i chok over, hvad der kommer dumpende ned.

Først vil hun bare tage en bane med tre stykker, men så ryger den næste, og så en til. Hendes krop 'craver det'. Hun kan ikke stoppe. Sidder og tænker hvor pinligt, det vil være, hvis nogen kommer ind i omklædningen. Men hun stopper alligevel ikke. Hun skyller ned med en liter vand, og så vakler hun ud igen, som var hun beruset af chokolade.

Hun holder sig langt væk fra Anders Bjørn og står selv for opvarmningen til 800-meteren. Da hun gør sig klar, værdiger han hende heller ikke et blik. Godt det samme. Hun ryster benene. Føler sig ok. Så klar igen og starten går. Hun lægger langsomt ud. Skal ikke risikere at det samme sker igen. Da der mangler 200 meter er hun bagerst men ikke håbløs bagefter, og hun sætter spurten ind. I den perfekte historie eller i en amerikansk film ville hun ende med at vinde, og Anders Bjørn vil falde hende om halsen og sige undskyld, og at hun er genial.

Men det er desværre ingen film. Det er et norsk indendørsstævne, og temperaturen er også som norsk vinter. Intet romantisk der og heller ingen happy end. Hun ender midt i feltet. Men hun taber i det mindste ikke, og hun flæber ikke. Hun får et anerkendende nik fra Anders Bjørn. Det er nok det vildeste, hun kan forvente fra ham.

Der er fælles spisning om aftenen. Hun sidder heldigvis ved siden af de danske piger. De er søde ved hende. Annette fortæller alle historien om chokoladen, der er blevet ædt af en ukendt, fremmed tyv, og hun griner sammen med de andre. De får øl og vin, og Clara får vand. De spiser dessert, og Clara undskylder sig med, at hun skal på toilettet. De bliver lidt fulde, og hun bliver meget træt. Sidder i et hjørne og har ikke energi til at lade som om, at hun hygger sig.

Er det her sådan det bliver, når jeg bliver senior? Hvad er lige det sjove ved det? Hvad hvis det også bliver sådan her til U20-VM? Spørgsmålene stiller sig i kø, og det slår hende, at hun aldrig før har været til stævne uden Mille. Derfor har der aldrig været noget, der bare lignede ensomhed eller kedsomhed. De kan jo snakke i døgn drift, og der er altid lige et eller andet, de lige skal ... sammen. Hun ender i et helt eksistentielt spørgsmål, som også kører rundt i hovedet på hende hele vejen hjem: 'Er det kun sjovt at dyrke atletik, hvis det er sammen med nogen? Vil det give nok mening for hende at vinde alene?'

Nope. Det mærker hun så tydeligt. Hvordan skal det så gå til U20-VM?

"Tre tiendedele langsommere," siger Joachim og kigger opgivende på hende. "Hvad sker der, **EMILIE**? Du svømmer jo nærmest langsommere og langsommere for hver dag, der går?"

Det ved hun da for hevede godt, har hun lyst til at sige til ham, mens frustrationen banker rundt i hende fra tæerne og op til hårrødderne. Hun træner, og hun træner, og det er ligesom i efteråret. Hun bliver bare dårligere og dårligere. Hun kan ikke finde tilbage til hendes eventyrlige løb før jul eller den magiske, flyvende flow-tilstand.

"Er du bange for at vinde?" havde Mads spurgt hende forleden. Det var det tåbeligste spørgsmål. "Hvorfor skulle jeg være bange for at vinde?" Hun havde stirret næsten vredt på ham, mens de trak cyklerne hjem fra skole.

"Det er da meget oplagt," sagde han. "Da du vandt over din søster i efteråret, gav det masser af problemer. Både overfor Helena og også med stemningen derhjemme i huset med dine forældre, der ikke vidste, hvordan de skulle tackle det."

Emilie var stoppet op og havde stået der med cyklen, mens tankerne tumlede rundt. Hvor skørt, hvis det var sådan. Men når hun ligger i vandet nu, kan hun ikke få det til at hænge sammen. Hun vil jo gerne vinde. Hun vil faktisk så mega gerne vinde. Eller i det mindste bare svømme hurtigere. Helena har som altid fulgt med i, hvad der sker med hende ovre fra hendes bane. Joachim går videre hen til nogle andre, og søde storesøster kommer dykkende over til hende: "Hvad sagde han?" spørger hun.

"Han klager over, at jeg svømmer langsommere og langsommere." Stemmen er lidt shaky. Emilie kan godt selv høre det.

"Åh, søs, kom igen. Det skal nok vende." Helena giver hende et vådt kys på næsen. "Det vender altid. Bare vær tålmodig."

"Mads siger, at det kan være, at jeg er bange for at vinde," siger hun stille.

"Hvad siger du?" Helena kigger forvirret på hende.

"At jeg måske er bange for at vinde." siger Emilie lidt højere.

"Hvorfor dog...?" Helena får ikke gjort sætningen færdig. "Åh, selvfølgelig. Nu forstår jeg det." Hun kigger længe på Emilie. "Det er også min skyld. Det var ikke fair, at jeg reagerede sådan den gang. Det var faktisk virkelig unfair overfor dig. Undskyld."

Emilie kan mærke, at den undskyldning har ligget på lager helt øverst oppe i Helenas system længe. De har jo heller aldrig fået snakket om det. Hun kan mærke en lettelse og en følelse af glæde strømme igennem sig, og hun er fucking ligeglad med tiderne og fremgang eller tilbagegang. "Tak," siger hun til Helena. "Måske var det lige dét, der skulle til."

Joachim nærmer sig truende. "Kom så i gang på bane 3" Det er ikke en af hans gode dage. Men Helena råber op til ham. "Nu skal du lige stoppe og lade os få lidt ro til at snakke om noget vigtigt. Det er ikke alting, man kan træne sig fra!"

Emilie bliver helt forskrækket. Sådan har hun aldrig hørt Helena råbe før. Fedt!

Helena vender sig mod Emilie igen. "Jeg har godt kunnet se på dig, at du har svømmet sådan lidt krampagtigt på det sidste, nu hvor vi nærmer os DM. Måske kan du få det til at løsne op ved at vide, at det selvfølgelig er helt fint, hvis du ender med at svømme hurtigere end mig. Nu har jeg vænnet mig til tanken," siger hun med et smil og dykker afsted retur til sin egen bane.

Emilie sætter af...; tager en dyb indånding...; tænker på at slappe af...; og det er som om, der er et eller andet, der vitterlig løsner sig op...; hun glider af sted gennem vandet...; hurtigere og hurtigere...; ubesværet!

Hun svømmer med et lille smil resten af aftenen.

Det er kampdag. Turneringen er endelig i gang igen. Den sure vintertræning er overstået. **JONATHAN** har startet ude i de fleste træningskampe. Røvsygt. Specielt på udebane er det fucking 'nederen' at sidde der i bussen de mange timer...; så varme op og løbe rundt...; men så ikke få lov at spille!

Men han er på holdet og starter inde i dag til den første kamp. På hjemmebane. Han har fortalt om kampen i skolen, og måske er der nogle fra klassen, der kommer forbi? Eller måske kommer mor og far og tvillingerne? Selvom de vist skulle ud at shoppe... Men det kan jo være, at de ombestemmer sig?

Han kigger hurtigt rundt om banen. Nej ingen Kimi'er eller mor i hendes skrækkelige pels. Der er heller ikke nogen fra klassen. Der er ingen høj, tynd atletik-gazelle. Han ved ikke helt hvorfor. Men hvis der

er nogen, han vil blive glad for at se, så er det hende. Skørt. Hun ser jo aldrig til hans sidde. Heller ikke selvom han har slået op med Emma og faktisk ikke har været sammen med andre i flere uger.

'Kvinder...', tænker han med et suk og tager en ekstra spurt. Det føles godt. Han har aldrig før trænet så hårdt så længe. Det har gjort et eller andet ved ham. Han løber flere bolde op; han går ind i nærkampe – og han vinder dem. Han har scoret mange flere mål til træning på det sidste. Lige så stiller er de begyndt at trille ind. Eller brage ind. For der er tryk på, når han rammer den rigtigt. De har arbejdet meget med sparketeknik - igen og igen og igen og mega kedeligt! Men indrømmet. Ret fedt også! Når det pludselig gør en forskel og kan mærkes.

Fløjten lyder. Som altid giver det lige et sug i maven, når dommeren triller. Så er det nu. Han er tændt, og han lægger sig helt frem. Der er kun gået 15 minutter, så kommer den. Den helt rigtige aflevering. Han kan mærke det allerede inden indlægget fra Phillip ude på fløjen kommer. 'Den her får jeg!'

Det er næsten, som om han drager bolden til sig som en magnet. Han tegner sit løb, giver modstanderen ved siden af sig en ordentlig skulder og er i perfekt balance, da bolden kommer. Han helflugter den direkte i kassen. Den brager lige op i nettet. Som i brager. Et drøn af et pletskud! Jonathan er helt forskrækket over sin egen jubel. 'Hvor har den lige ligget og gemt sig?'

Men han går helt amok og løber råbende ud mod Phillip og giver ham en krammer, som enhver pige på gymnasiet ville være faldet i svime over.

Da han løber retur til midterlinjen, summer det i hele kroppen. 'Fuck, hvor har han også ventet længe på det her'. Det føles som mange års måltørke, der endelig er slut. Peter står derude med de andre trænere og har kastet vandflasken langt væk i jubel. Jonathan griner. Kanon!

Der går ikke mere end 10 minutter, så kommer den næste chance. Han forfølger en dårlig tilbagelægning, og målmanden bliver usikker og når kun lige at sparke lidt skævt til bolden, så den rammer Jonathan og springer mod mål. Jonathan sætter efter den. Banker den godt og grundigt ind midt i det tomme mål. Det tredje mål kommer i de sidste minutter. Et hjørnespark, som en forsvarer får hovedet på, og det sender bolden videre i en blød bue. Lige til Jonathan. Han kommer i fart og springer op og får sendt hele overkroppen hurtigt tilbage og så eksplosivt frem i bolden, så den rammer panden med et smæld og drøner direkte op i trekanten.

Nøj, det er lang tid siden, Jonathan har været så glad. Det er bare lykken. Han jubler og for første gang siden klubsiftet, får han nu kram og håndtryk og anerkendelse fra hele holdet. 'En målscorer kan alle li', når han at tænke. Især når du scorer tre mål.

Da Phillip og han kører hjem med brormand, der har set kampen og er helt vild, bliver Jonathan helt overstadig. "Drenge, jeg giver øl!" De stopper ved Netto og køber en bunke øl og tre poser chips og sætter sig hjem til Phillip og drikker dem alle sammen, og jo flere øl, de drikker, des bedre bliver historierne om hans mål.

De har en fest!

"A-0, spil!"

Hvor mange gange har **MADS** ikke hørt de ord. Men den her gang er det specielt. Det er DM-finalen for U-18. Nok den vigtigste kamp i hans karriere.

Han er kommet rimelig nemt her til og har kun tabt et sæt i den første kamp, hvor han var fucking nervøs. Det har han ikke prøvet før. Han plejer jo altid at tage det, som det kommer. Sådan helt cool. Men han har jo også altid plejet at vinde. Men den her gang er der ekstra meget på spil. Han er selv usikker. Kan han komme tilbage?

Det er et nyt stortalent, han står overfor. Han har kun spillet mod ham en gang, og det var sidste år. Han hedder Sejer og er vokset en halv meter på ti minutter – det ser i hvert fald sådan ud. Han er løbestærk og defensiv. Øser boldene retur og henter alt. Mads hader at spille mod den type. Han vil hellere have noget gang i den. At modstanderne kommer med noget.

Men han prøver at være tålmodig, samtidig med at han holder tempoet oppe, så Sejer ikke bare kan lunte rundt og øse boldene tilbage - men skal arbejde for det. De følges ad hele vejen i første sæt. Helt lige. Nerverne kommer snigende ind på Mads igen. Han er ikke vant til det her. Hvornår bliver Sejer træt?

Den bliver 20 - 20, og han har misset den første sætbold. Hans øjne leder efter Tanja og et godt råd. Men han kan ikke finde hende. Han beder om at få tørret sved af banen. Han kigger rundt alle vegne. Hun plejer at sidde lige bagved. Usikkerhed og irritation sniger sig ind på ham. Skal han satse, eller skal han spille henholdende? Han ved det simpelthen ikke. Så spotter han uro henne ved døren. Uprof af ham at holde øje med andet end banen og spillet. Men et eller andet fanger hans blik.

'For helvede. Det er simpelthen løgn. Det gør han ikke!' Det er hans far, der står derovre sammen med Tanja. Han kan se, at hun ikke får sin vilje denne gang. Far sætter sig helt ovre i hjørnet ved døren. Men han er der.

Tanja løber tilbage til sin plads bag banen. Men nu server Sejer, og Mads har ikke fået noget godt råd. Serven er lidt for kort. Han satser. Springer op og banker til. Smashet drøner ned – lige på linjen. Den bliver dømt god, og Sejer skælder ud på linjedommeren. Mads går ind i sig selv. Nu ved han, at han har ham. 21 – 20. Han server kort og satser igen. Sejer har lagt den kort retur de fleste gange, så Mads træder et skridt frem sammen med serven, og da droppet kommer, står han der og med et svirp - lige da bolden lister over netkanten - banker han den direkte i gulvet. Nu klager Sejer til dommeren over, at Mads havde sin Ketsjer ind over nettet. Men nej, nej. Den er god nok.

"Det er dét, der hedder rutine," siger Mads til Tanja ved byttet. Han kommenterer ikke på sin far. Han vælger at ignorere ham helt. De bliver enige om, at han skal satse her i andet sæt. Komme ud som en kanon og se, om han ikke kan få Sejer blæst omkuld, så han mister troen med det samme. Fed strategi. Det lykkes. Der står 6-0 efter seks rene vindere på ingen tid. Det bliver aldrig spændende. 21-9. Det femte DM i træk er hjemme.

Mads smider sig på banen. Han er glad. Glad ud i alle fibre. Tanja kommer ind og laver jubeldans sammen med ham, og alle klubkammeraterne kommer ind og lykønsker ham.

Da han står på skamlen med medaljen om halsen og holder den store pokal i armene mens Dannebrog går til tops, føler han en stor ro, som han ikke har prøvet før. Alle de andre gange, han har vundet, var det ligesom bare noget, han gjorde. Den her har han kæmpet for.

Selvom han har sagt til sig selv, at han ikke vil kigge, så skæver han ned i hjørnet for at se, om hans far stadig er der. Men nej. Pladsen er tom. Men godt det samme. Og så alligevel... på den anden side... Mads synes faktisk, det er helt synd for sin far, at han ikke skal have glæden af at se sin dreng øverst på skamlen.

Måske skal Mads være den store og få sagt til ham, at han gerne må komme fremover? Hvis han altså lover ikke at sige noget eller blande sig. Så kan det være, at det efter et stykke tid bliver helt normalt. Det er også mærkeligt, at han aldrig sover hjemme hos far mere. Også selvom han er 'en stor dreng' og snart skal flytte hjemmefra, så vil det måske være godt at komme lidt derhjemme hos far igen?

Mens han står og pakker blomster, pokal og medalje sammen, kommer der en fra badmintonforbundet hen til ham. Han kan ikke huske, hvad han hedder... "Tillykke, Mads!" Han giver hånd og slår Mads på skulderen. "Det var godt spillet," siger han og kommenterer lidt på taktikken, mens Mads spekulerer på, hvad han egentlig vil?

"Jeg vil også lige høre dig...," siger han og tøver lidt. "... hvordan ser dine fremtidsplaner ud? Har du overvejet at flytte til København og prøve talentet af?"

"Jamen, jeg går jo kun i 1.G," får Mads sagt. Det spørgsmål kommer helt bag på ham. "Ja, men du kan jo også gå på gymnasiet i København, og vi kan finde et værelse til dig på kollegiet lige ved hallen, hvor vi har træning med forbundet."

"Jaaaaa," siger Mads og ved stadig ikke, hvad han skal sige eller tænke.

"Det må jeg lige tænke over", siger han voksent – synes han selv. Men han kommer til at tænke på historierne om de små kinesiske spillere, der bliver flyttet fra deres forældre ude på landet ind til et eller andet stort professionelt center, hvor de skal ligge helt alene i en køjeseng sammen med 100 andre små badmintonspillere in spe.

Han glemmer helt at være glad for titlen på vej hjem i bilen med Tanja. De snakker lidt om det. "Husk nu, at du ikke har travlt," er hendes bedste råd til ham. Det tænker han så videre over. Telefonen bipper. Det er Emilie. Hun har lige hørt, at han har vundet. Hun sender 10 danske flag og et hjerte.

>> Stort tillykke til dig <3 <<

Sødt af hende - men han ved ikke helt med det der hjerte.

>> Har du lyst til at fejre det? << lyder den næste besked. Sødt af hende igen. Men han orker ikke.

>> Ellers, tak – jeg er træt << er det eneste han lige får skrevet. Han kan godt mærke, at hun bliver skuffet.

Men gode venner giver jo plads til hinanden.
